

BAMBI LUST JE RAUW

Caroline De Mulder

Bambi lust je rauw

Vertaling: Petra Van Caneghem

Horizon

Voor Hervé,
Semper.

Op pagina 203 staat een verklarende woordenlijst met jongerentaal.

DEEL EEN

EEN

Instinctief zet ze een stap achteruit, de Sig Sauer verstopt achter haar rug. Ze is piepklein en beeldig, en angstaanjagend geschminkt. Fel aangezette ogen, uitgesmeerde oorlogskleuren, maar ook een hartvormig gezichtje met fijne jukbeenderen. Ze draagt een skinny jeans en loopt op blote voeten.

Weer geklop op de deur. Ze zegt tegen het meisje achter haar: ‘Gaat jij maar, ge ziet er ouder uit.’ Er is niet veel te zien van het kind, dat amper ouder is. Ze verstopt zich achter te veel haar, dat onnatuurlijk blond is. Haar blauwe satijnen jurk is vaal en iets te groot en als je haar zo ziet, dan weet je dat ze niet vaak jurken en hakken draagt. Ze doet de deur een paar centimeter open en loert door de kier: ‘Zet maar alles aan de deur, bedankt.’

Ze doet weer dicht. Ze wacht, doet weer open, voorzichtig: de pinguïn is weg, de kust is veilig. Op het karretje dat ze naar binnen rolt, staan glazen en mooie schotels onder een metalen stolp. Champagne en roomservice. Ze dekt de tafel in de suite en zet als laatste een designkandelaar met elektrische vlammetjes neer. Dinertje voor lovers. Waw. Wat mooi.

Beauty neemt een fles die op de tafel staat. ‘O, fuck, hoe doet ge dat open? Geen idee.’ De knal van de kurk lijkt een verdwaalde kogel. Ze most champagne op het tapijt en vult twee fluitjes met bubbels. ‘Veuve Cliquot. Dat hebben we verdiend.’ De meisjes gaan zitten, tegenover elkaar, in het schijnsel van de nepkaarsen, het wapen tussen hen in. Het blondje tilt een eerste deksel op: ‘De kreeft. Er liggen twee helften. Hier, voor u.’ Ze neemt met haar blote hand een half schaaldier en legt het op het bord van Beauty. Die er met haar neus boven gaat hangen. Zwaait met het ding dat ze bij de schaar vasthoudt. ‘Wat is dat voor iets. Fuck, kuisen ze dat beest niet, voor die prijs? Gij weet zeker ook niet hoe het moet? Met dat haakske daar? Die tang?’ Ze gieren, zo blij als twee berooide meiden in de suite van een luxehotel.

Beauty klooit een beetje met de kreeft en de scharen, haar nepnagels zitten in de weg. Met iets van trots en affectie in haar stem zegt ze tegen de ander: ‘Goed gedaan, top voor een eerste keer. Echt, respect.’ Ze glimlacht, slaat met haar rechtervuist tegen die van het blondje. ‘We gaan ons er wel door slaan, gast.’

‘Sowieso.’

‘Niet om ambetant te doen, hoor, maar toch een paar dingskes. Details.’ Ze laat een pauze vallen, gaat dan verder: ‘Dat kleed, waar hebt ge dat uitgehaald, nee, sjeus, ik vraag het me echt af, iets van de kringloopwinkel of wat? Niemand die erin trapt, en het stinkt naar de motten. Toen die mongol u zag met mij was hij allesbehalve breetie, nog zoveel en hij ging kas gaan, dat zag ik zo.’

‘Ik heb gedaan wat ge gevraagd hebt, een swag kleed, maar nu ook niet pokkeduur.’

‘Ik heb nogal wat moeten doen omdat hij het niet zou afbollen. Want uw kleding, achtig, hoerig is het niet, totaal niet. Maar ge ziet er ook niet uit als een studente die blut is. Gewoon een wijf dat platzak is, skeer. Pak het niet persoonlijk op, maar die belachelijke look van u, tyfuslelijk. Bij het haar gesleurd.’

‘Ooo, het is al goed, hé. Dat is ook uw schuld, ge hadt gezegd: “Doe iets met uw haar.” Verdomme.’ Ze frunnikt aan haar haar en legt het weer in de plooi. Duidelijk een pruik.

‘Kijk, het is voor u dat ik het zeg, hè. Ik ben nu precies ook niet altijd in topvorm. Gezien hoe hij naar mijn handen keek? Zo fake als wat, die hoerige nagels aan mijn gore handen. Het komt aan op details, altijd.’ Beauty toont de rug van haar rechterhand, vingers gespreid: de gelnagels kunnen het rauwe, afgekloven vlees niet verstoppen, tot bloedens toe weggebeten. De nagel van haar wijsvinger is gescheurd. ‘Trekt op niets’, zegt ze.

De schoonheidsspecialiste had een grimas getrokken toen ze een paar uur eerder de groezelige handen van haar cliënte had gezien.

‘Gelnagels zetten,’ had ze gezegd, ‘anders lijkt het nergens naar. Kijk, de uwe zijn helemaal afgebeten, dat wordt lastig. Ze gaan niet blijven zitten, ik ben liever eerlijk met u.’ Ze had ze zachtjes weggeduwd.

‘Gel, dus.’

‘We spreken hier dan wel over een andere prijsklasse.’

‘Hoeveel?’

De schoonheidsspecialiste had een prijs laten vallen, om ze te laten zetten en na drie weken bij te werken. De kleine

had geknikt, dat kon wel. Ernstig, vastberaden. Ze had het kleurenpalet bekeken en voor felrood gekozen.

‘Cherry. Ik ga even zoeken.’ De verkoopster vond ook nog dat ze met klassieke kleuren nooit fout zat.

Heel professioneel, ze leek wel vergeten dat hier een kind zat en sprak haar uit gewoonte met ‘u’ aan: ‘En neemt u de volledige manicure? Ik zal niet liegen, zonder manicure wordt het moeilijk om met uw nagels te werken, mét is het al lastig genoeg’, en taxerend had ze de groezelige pollen in haar perfecte handen genomen.

‘Goed, aan het werk.’ Ze liet de vingers van de linkerhand in een plastic bakje weken, stelde vast dat er aan de rechterhand niets meer te vijlen viel en dat ze bijna pijn deden aan de ogen, die afgekloven stompjes.

Ze had haar ogen opgeslagen en haar cliënte voor het eerst recht in het gezicht gekeken, met een pruilmondje, want het was dat van een arm kind met een gekwetste blik.

‘Hoe oud ben je, meisje?’

Lichte aarzeling en dan, alsof ze wilde liegen: ‘Zestien. Overmorgen zestien.’

‘Je ziet er jonger uit. Moet je niet op school zitten?’

‘Al gedaan.’

Vijf voor vijf, op haar uurwerk. ‘Zo laat al! Ik zal alles eerst eens ontsmetten, let op, het prikt een beetje.’ Alsof ze een geschaafde knie ging verzorgen, een venijnig pijntje. ‘Je mag niet zo op je nagels bijten, krijg je geen eten van je mama?’

De schoonheidsspecialiste maakte een grapje, maar het kind lachte niet: ‘Daar trekt mama zich niets van aan. Als ze maar iets te zuipen heeft.’

Ernstige blik op de valse nagels die een na een haar vingers verlengden. De schoonheidsspecialiste had liever niets gehoord.

‘Zo, nu de uv-lamp. Blijf zitten tot ze uitgaat.’ En ze nam de linkerhand. ‘Zeker van, Cherry? Roze is een beetje frisser voor een jonge meid.’

‘Ouwe venten kicken op rood.’ De schoonheidsspecialiste verstarde, geschokt, ze deed er verder het zwijgen toe. Het kind dommelde bijna in terwijl er aan haar vingers werd gefriemeld, chronisch slaaptkort.

Nagels van karmijnrood plastic. Klauwen. Bevestigd aan de uiteinden van de vingers van een mooi roofdiertje met een zwaar opgemaakt kindergezicht. En nu ze er aan haar rechterwijsvinger geen meer heeft, slaakt ze een zucht. Voor haar de kreeft, in één stuk, en blondje die zegt dat ze overal op haar vingers en handen pleisters wil kleven. Maar de ander pikt in: ‘Ze trappen er zo in. In elk geval, gij speelt de wanhopige studente, femme fatale, vergeet het, werkt niet, zo totaal niet gij. Kijk, sis, die kerels willen geen rotzooi. Daarom halen ze floes uit, omdat ge niet aan hun kop zou zeuren. Ze dokken om te krijgen wat ze willen, wanneer ze willen en zo lang ze willen. En hoog in hun kop ook nog. Als ge er te geflipt of te mysterieus uitziet, moeten ze niets van u weten, dan zijn ze weg.’

‘Jah, maar ondertussen heb ik hem wel gefixt.’

‘Als ge er te jong uitziet, zijn ze weg. Studente zonder geld, ja, scholier zonder geld en het alarm gaat af.’

‘Maar hoe doe ik dat, eruitzien als een studente?’

‘Weet ik niet, maar kijk eens naar uzelf, ge lijkt nergens op, niet op een studente, zelfs niet op een kech, echt weird.’

Als ge er niet uitziet zoals ze willen, zijt ge dood, ze proberen zelfs niet, ze raken u nog niet aan, ze bollen het meteen af. Tenzij ge ze vastbindt. En plukt.'

De kreeft kraakt niet onder de schaar, de vingers, de nagels, alleen wat barstjes. Beauty breekt haar stuk kreeft in tweeën en zet haar tanden erin.

'Yusu, ge bijt uw tiffie nog kapot. Wat een gedoe.'

'Uw idee. Burgers en pasta had ook gekund.'

'Ge hebt gelijk. Typisch rijke stinkerds. U blauw betalen om niet te eten is zogezegd poepchic. Echt, we hadden een burger moeten nemen. Die kreeft, ik weet fucking niet hoe dat moet.'

'Maar wacht, wacht! Die loser! Die kan ons dat wel uitleggen.'

'Hij kan niet. De prop.'

Ze draaien zich allebei om naar het bed.

Op het bed ligt een man, zijn gezicht vervormd door de mondbal. Hij ligt op zijn rug, zijn handen met roze handboeien vastgemaakt aan het beddenframe, zijn benen met sellotape aan het voeteneinde. Zijn broek op zijn enkels getrokken, zijn geslacht slap. Een schril contrast met zijn verfrommelde witte hemd, zijn zwarte kostuumbroek vol vouwen. Een paar uur geleden was hij nog een geldmagnaat die er een zwaar betaalde werkdag op had zitten. Nu een geterroriseerd dier. Stevig in het vlees. Hij is gezet, mollig zelfs, bijna vrouwelijk.

Alles aan hem puilt uit: zijn ogen, zijn gezicht, zijn vel, en niets staat nog overeind. Het rood van de deken minder diep en minder glazig dan zijn gezicht dat op ontploffen staat. Er rollen tranen uit zijn ogen. Zijn hele lichaam trilt.

‘Laat zitten. Echt, ik wil hem niet horen.’

Ze gooit de kreeft in een emmer, die galmt. ‘Ik ben het spuugzat, weg gij.’ De andere helft van de kreeft volgt, weggegooid door kakelend blondje. Ze proberen dan maar de schotel zeevruchten, onder die andere mooie zilveren stolp. Mooi, dat wel, maar niet beter: daar zit je dan, tegenover een hoop kraakbeen, een en al poten, precies spinnen op een berg ijs.

‘Godverdomme, dat lawaai. We zitten hier precies boten te kraken of wat. Goed, dan houden we het maar bij die Veuve. Dat hebben we wel verdiend. Ik ben het zat, die kreeft en die hoop insecten. En die andere creep daar.’ Ze neemt een slok, raast dat het schuim is, allemaal schuim, en waarom komt er alleen maar schuim uit die fles, iedereen wil hen verneuken.

Blondje maakt zich zorgen.

‘Ge zou zeggen dat hij stikt, fuck.’

‘Maar nee, hij ademt goed, zie hem dwaas kijken.’ Tegen de man: ‘Adem eens diep in, opa, op uw leeftijd is het niet goed om cardio te doen.’ Stilte. ‘Maar stopt gij dan nooit, ouwe zak? He ho! We zitten hier met een janker. Hé, geen dorst, gij, van zo te janken?’ Beauty neemt het wapen in de ene hand, de fles in de andere, stapt op de man toe en giet de fles leeg over zijn gezicht. ‘Was het niet lekker, die sodo met de gun? Een cadeautje nochtans, zeg eens mooi dank je wel.’ De man spert zijn ogen open. Hij trilt nog steeds, maar nu wat minder. Ze stapt achteruit.

‘O nee, het is niet waar, hij heeft zich bepaald. Varken. Dat kan toch niet meer, zo totaal geen respect voor ons, daar gaat gij zo’n spijt van krijgen.’

Blondje komt dichterbij, neemt haar arm vast: ‘Stop, hij heeft al genoeg geïncasseerd. Check hoe hij bloedt. We willen geen problemen, dat hebt ge zelf gezegd.’

Van dichtbij is te zien dat er sporen van bloed en uitwerpselen op de lakens zitten, ter hoogte van het bekken van de man.

‘O komaan, gast, kunnen we niet eens een beetje lol trappen. Hij heeft niets. Hij zweet gewoon een beetje. Hij heeft mij pijn gedaan, check mijn nagel. Kijk, hè, lul, door u is mijn nagel naar de kloten. En nog geen pardon geen dank u.’

Blondje lacht zich krom: ‘Gij zijt erg, fuck zeg.’

‘Zeg dank u of we fisten u.’ Haar gebeeldhouwde gezichtje is van haat verwrongen. De man kreunt. Met die bol in zijn mond kan hij nog geen grimas trekken, hij probeert met zijn ogen te praten en dank u te zeggen.

‘Hij zegt geen bedankt, die fucker.’ De meid geeft hem een opdoffer, en nog geen lichte ook, zoveel kracht in zo’n klein vuistje. De man kermt. Er rollen weer tranen uit zijn ogen. De gekaste edelsteen van haar ring, niet eens een halfedelsteen, zelfs geen geslepen glas, gewoon een stuk plastic en dan nog, heeft een schram gemaakt op de gladgeschoren wang die strak om de mondbal gespannen zit.

Weer steekt ze haar hand op, die waarin ze het wapen houdt. Het blondje lacht achterlijk. ‘Kut, stop ermee.’ Ze is een beetje bang, vandaar dat zenuwlachje, maar niet té, eigenlijk gewoon opgewonden, en ze probeert haar vriendin tegen te houden, maar vindt het ergens wel leuk om met z’n tweetjes los te gaan. Ze wringt haar pols om en het wapen valt op de grond. Het gebeeldhouwde gezichtje zegt fuck

en zet een stap achteruit. Ontspant zich dan en lacht ook. Ze raapt het pistool op en bekijkt het kritisch. Veegt het voorzichtig schoon aan een stuk hemd van de man: ‘Hij heeft mijn gannoe ook nog verneukt.’ Sporen van weefsel op het verkreukelde wit. ‘Kom, we gaan het hem eens showen. Pak de foto’s.’

Blondje neemt haar telefoon, scrolt door de foto’s, laat ze aan Beauty zien: ‘Waw, die close-up is echt top.’

‘Hij ziet scheel, toch?’

‘Jah, hij loenst duidelijk. En hoe hij u zit te vlakken, ge zijt precies een stuk vlees, en zijn grote poten, en zijn ding bloot, gij varken, schaamt gij u niet?’ Het meisje neemt het toestel en duwt het in het gezicht van de man.

‘Zie u nu eens, lekker krasi, met uw stiffa, en mij erbij. En weet ge wat? Ik ben niet eens zestien.’ Waarschijnlijk ziet hij niets, is hij verblind door tranen en angst. ‘Maar allez, gedaan met die sjig: ik ben minderjarig en gij hebt me verleid. Ziet er niet goed uit voor u, ouwe, helemaal niet goed, ik zweer het op het hoofd van uw kinderen kleinkinderen achterkleinkinderen, die hebt ge zeker, we hebben het er nog over gehad, ge hebt er zeker een hoop, en allemaal ouder dan mij, wedden? Dikke problemen, gij, als ik mijn bakkes niet hou.’ De vent kreunt gesmoord. Ze walgt. ‘Dus we houden ze allemaal en dan zijn de geheimpjes veilig, wij houden die van ons, want we zijn zo lief, en gij de uwe want dat is in uw voordeel.’

Het gekreun is intussen gereutel geworden. Ze sist. ‘Shhht! Fok op met dat geluid. En luister als ik tegen u praat. Ik zeg het u, gij hebt alles te verliezen en wij niets. Nada. We zijn minderjarig, oké, en in het slechtste geval wordt het een

gesloten centrum, maar eigenlijk kan het nooit erger zijn dan waar we nu zitten. Voilà. Ge kunt ons niets maken. Niemand kan ons niets maken.'

'En als ge beweegt, pech voor u', verduidelijkt het blondje.

'En dat is alleen maar eerlijk, want wij hebben een excuus, een slechte jeugd. Gij aan de andere kant, alleen maar chance in uw leven. En toch is het enige dat ge wilt doen misbruik maken van veel te jonge meisjes uit de achterbuurt. Maar ge ziet het, het leven haalt u in, lul.' Ze ademt in, een valse glimlach op haar engelengezichte. 'Want wij, wij slaan terug.'

Met een hand met vier nagels en vijf blingblingringen streelt ze over de verwrongen, vochtige wang van de man, een lome streling, lief bijna. Hij knijpt zijn ogen nu dicht, alsof hij het niet wil zien. Dan veegt ze haar hand schoon aan haar jeans. Tegen het blondje: 'Kom, we nokken af.'

Ze waggelt in de richting van de schoenen met plateauzolen die in een hoek van de kamer liggen. Ze trekt ze aan en, vreemd genoeg, omdat ze zo hoog zijn, ziet ze er nog kleiner uit en lijkt haar donkerblonde haar nog langer. Duidelijk aangeschoten: 'Goed, ouwe, we zijn ermee weg, challas! De handboeien en de mondbal moogt ge houden, kadootje. Geen zorg, de kuisvrouw vindt u morgen wel, en wij komen niet trug, ge moogt gaan tukken.' Handboeien met weelderig roze bont om de polsen van de man, hangslotjes in de vorm van hartjes, het meisje lacht. 'Ik weet echt niet hoe iemand u daarmee serieus kan nemen, maar tussen ons, ge moet zelfs niet proberen, ge krijgt ze niet los. Allez, slaapwel, opa.' Met een ernstig gezicht, alsof ze weet wat ze doet, stopt ze het wapen in haar tas.

Blondje volgt niet. ‘Momentje, ik pak nog de haardroger en twee, drie prullen mee.’ Ze graait de cosmetica mee uit de badkamer en stopt alles in haar schooltas. ‘Gucci, fuck, wij gaan lekker ruiken.’ Als een geroutineerde toeriste gaat ze nog een laatste keer door de kamer, om te zien of ze niets is vergeten. ‘Wauw, luxe, dat.’ Ze streelt over de spreid die op de grond is gegleden, paars satijn en zacht gewatteerd. Op de man geen blik, hij ligt languit op bed en is helemaal weggezakt in de dons. Ze propt het stijlvolle stuk stof bij de rest in haar tas. Het past niet, dus wikkelt ze het maar om haar schouders. Beauty houdt haar hand al op de deurklink. ‘Effe yusu, jong, doe dat ding weg, gij ziet er te panja uit.’

TWEE

Het spiegelbeeld van de meisjes in de lift, nog perfect gemaquilleerd, ongedeerd bijna, en opgewekt. Beauty is Hilda, Bambi voor haar gang. Bambi vanwege haar zachte ogen en haar ranke gestel, een en al benen. Haar magere lichaam is gehuld in een skinny jeans en een aansluitend topje, haar kindergezichtje is geschminkt. Blondje, dat is Leïla, die eigenlijk zwart haar heeft en meteen tien centimeter kleiner is zodra ze haar pruik als de scalp van de vijand weggooit. Toch is ze een hoofd groter dan Bambi. Haar vollere lichaam geeft haar gezicht een oudere uitstraling, ze heeft krachtige trekken, nogal ruw, zonder veel finesse geboetseerd. Strak achterover gekamd kroeshaar, vastgemaakt in de nek en dat, zodra ze het losmaakt, openspringt tot een weelderige haardos. Een grijze, nietszeggende donsjas camoufleert haar onmogelijke blauwe jurk. De meisjes proesten. Drie-twee-nul, begane grond. Ze komen niemand tegen, alleen de portier bij de ingang. Een heldere nacht. Ze waggelen, lachen dwaas, hun hoofd vol champagne. Hun knokkige schouderjes plooiën onder het gewicht van hun volgeproppte, gapende schooltassen. Niets bijzonders, tenzij misschien de stekker van de haardroger die naar buiten bungelt en een

paar blonde lokken. ‘We moeten geen schoolboeken meer meenemen, dat maakt wat meer plaats en is minder zwaar.’ Er is ook nog de spreij, te groot en te lang, een gordijn bijna. Bambi gaat verder: ‘En dat ding rond uw nek, ik zweer het, ik vat echt niet hoe niemand ons heeft tegengehouden in het hotel, ge valt zo hard op.’

‘Misschien, maar hij is top, zal schoon staan in mijn nest, die kleuren gezien, en hebt ge gevoeld, zo zacht, precies zijde.’

‘Ik voel vooral dat hij even hard stinkt als die andere lul. Maar goed, het is done, pech.’

Gelukkig is er niets gebeurd en dat heeft Bambi vleugeltjes gegeven. Dit is vrijheid: goed loos gaan, niet gecatcht worden en er dan vandoor gaan en gieren van het lachen. Ze stappen stevig door.

‘Wat zoudt gij doen, Leila, als ge een miljoen jara hadt?’

‘Grof spelen. Verbrassen. Verkassen. Thailand. De Caraïben.’

‘Ik koop een groot kot voor mama en we nokken af, yeah, zo hard.’

Zelfs wanneer ze op hun vingers tellen wat hun avond heeft opgebracht, gaan ze niet stiller praten. Tweehonderdvierenvijftig ballen, een Rolex, een witgouden ring, een MacBook Air, verzorgingsproducten, een haardroger en een spreij. ‘En we moesten alleen maar wat foto’s trekken en dat varken een beetje stoeken,’ pikt Bambi in, ‘gelijk slapend rijk worden. Skijke, voor al die rommel krijgen we zeker vijfhonderd. En ooit, jackpot, genoeg gasten die rondlopen met bagga op zak, ooit botsen we er op een, kan gewoon niet anders.’

Leïla zegt: ‘Dus rond de zevenhonderdvijftig benjamins alles samen dan? Voor dat geld kan ik beter gaan pluggen. Ik maak gemakkelijk vijfhonderd met tien gram.’

‘Misschien. Maar dit is zo satisfying. En het is ook te chill, gewoon te nice.’ Ze stopt en probeert uit te leggen of gewoon te begrijpen wat er dan precies zo leuk aan is, aan gasten mollen, maar begint dan over iets anders.

‘En die boefpartij pakken ze ons niet meer af. Ze hebben ons wel afgezet, ik zweer het u. Een fucking lege schaal, niet te doen, afzetterij! Kraakbeen met wat slijm! De volgende keer proberen we iets anders. Kaviaar en wodka of zo. Hebt gij al kaviaar getjapt?’

‘Zó niet. Maar die ouwe, waar hebt ge die gefixt, drie dagen al dat ik u loop uit te vragen en gij doet uw mond niet open, bang dat ik u ga snitchen of wat?’

‘Bah, kijk. Er is een vijver vol. Wij moeten gewoon maar een lijntje gooien. Easy, makkelijk zat. Anyway, die mongol, uiteindelijk let ge er gewoon niet meer op. Allemaal gelijk als ge die gannoe popt, dan zijn ze nog zo groot, dat is het, losers die afdruipe, homo’s zonder ballen. En dan bek toe, ze schamen hun dood.’

‘Neuh, maar ik geloof het nog geen seconde, die gast, die gaat ons proberen pakken, absoluut, hij gaat ons achterna-zitten tot het einde van zijn leven.’

‘Ik zweer van niet. Op al wat ge wilt. Ze zijn allemaal getrouwd en hadden daar niet moeten zijn, oké, niet op het net, niet in het hotel en nog veel minder met een minderjarige, ze zijn overal waar ze niet zouden moeten zijn en u daar dan laten pakken, dikke shit. Nooit gaan ze hun bek opendoen, die gasten denken zo. Nog liever stikken dan

gepakt worden met hun hand in een string.’

Ze lacht schamper, maar haar houding spreekt boekdelen en je ziet het lichte wankelen, de pijn wanneer ze een voet voor de andere zet.

‘Wooaaah, we zijn the best! Check mij, yeah!’

En Leïla brult op haar beurt: ‘Yes!’ Je zou haast denken dat ze dronken is.

Bambi voegt er stilletjes aan toe: ‘Man, die dingen aan mijn voeten doen pijn, precies een evenwichtsoefening boven op een stelling, nog zó ver en ik val naar beneden. Waarom heb ik geen andere schoenen aangedaan?’ En dan, na een stilte: ‘O, check die chick daar, juist wat we moeten hebben.’

Voor hen loopt een meisje, minder snel, ze halen haar met gemak in. Een rechte rug, een lekkere kont die zachtjes heen en weer wiegt boven haar lange stelten en aan haar voeten supermooie zwarte Air Jordans. Met Leïla naast haar gaat Bambi sneller lopen, haalt het meisje in. ‘Schone patta’s. Geef hier.’ Het meisje kijkt niet om, doet alsof ze niets hoort, gaat sneller lopen. Haar twee belaagsters ook. ‘Ze doet nog dik ook. Niet zo cho. En niet nodig ook, ge gaat toch afdokken. Geef mij een reden, kom, ik heb te veel zin in een kech als jij.’ Het meisje lijkt als twee druppels water op de bitches die Bambi vroeger uitlachten, die haar ‘mongool’ noemden omdat ze slecht gekleed was en omdat ze uren in de wind stonk en haar moeder altijd tegen haar liep te schelden. Als ze met haar moeder over straat liep, was dat altijd met een gebogen rug. Zelfs gekleed leek ze nog een pyjama te dragen, en niemand die de kleren waste. De bitch is een klein blondje, goed gekapt, discreet opge-

maakt, haar schmink benadrukt haar mooie, lichte en een beetje uitstaande ogen, een rijke bitch, dat zie je zo aan de manier waarop ze met haar kont draait, en nog steeds geen blik. ‘Voelt ge u beter als ons?’ En Bambi haalt uit met haar klauwen, snel, katachtig, in het gezicht. Het snolletje geeft geen krimp en hoewel ze doodsbang is, stapt ze door alsof er niets aan de hand is, alsof ze in een tunnel zit. In haar troebele ogen zie je dat ze de situatie compleet negeert, ze denkt dat ze door te blijven stappen zal kunnen ontkomen. Bambi glimlacht. ‘Ge zijt goed zot, slet, ge zou me beter niet zo kloten. Vandaag is mijn geluksdag en niets dat me in de weg staat. En dan nog, uw grill, te lekka, ik ga u bossen.’ Ze slaat weer, een harde klap deze keer, het meisje stopt even met stappen en grijpt naar haar oor, stapt dan weer door, sneller nu, en ademt zwaar. Ze ademt alsof ze niets meer hoort.

Bambi loopt vlak naast haar, kleiner en magerder, maar veel feller. ‘Uw lekkere ass blijft al meer in de pas nu, hè, gedaan met draaien precies, en hier hebt ge niets aan een trieste kop, een lang gezicht pakt niet bij mij.’ Er zijn tranen bij het meisje. ‘Nee, niet janken nu, vooral niet, of ik ga door het lint.’ Die ouwe van daarstraks had de twee al zwaar op de proef gesteld, een beetje zitten grienen in plaats van haar te bedanken dat ze hem in leven heeft gelaten. ‘Ge wilt toch niet dat we een beetje gaan meejanken met u, en dat voor patta’s, waarvan ge er minstens tien in uw sjieke kast hebt staan. Sjeus, waar liggen uw prioriteiten, mens?’ En dat is de trigger. De klap is zo hard dat het meisje struikelt en met haar hoofd tegen de muur knalt. De uithaal van Bambi was instinctief, het waren de tranen. Bambi kan er

niet tegen, zeker niet bij sloeries. Tranen maken haar niet weker, integendeel, ze maken haar uitzinnig. En dan is het ook nog eens degoutant, die mensen die alles meehebben, een beetje grienen, terwijl de schuld puur en alleen bij hen ligt. Maar goed, het meisje weent al niet meer, toch al dat, buik op de grond, arm over het gezicht, ze ademt nogal zwaar, te zwaar, alsof ze bang is dat de muur waar ze tegen-aan is gekwakt, op haar smoel gaat vallen. Wat een bullshit, Bambi is het zat. ‘Hou ze toch maar, uw patta’s, als ge ze niet kunt lossen’, en achter haar hoort ze Leïla dwaas lachen. ‘Ge zijt te goed, Bambi.’ Bambi heeft haar aansteker genomen en houdt een van de voeten van de tiener boven de vlam. Leïla lacht luid en vettig. De schoen rookt, vat vuur. ‘Fuck, dat stinkt.’ De geur van verbrand rubber. Druppels plastic vallen op het trottoir. Plots staat het meisje op, een waas voor haar ogen, paniek, ze brult en schreeuwt en zet het op een lopen, haar brandende schoen als een vuurbol in de nacht. Ze verdwijnt om de hoek.

Bambi slaat een hoge toon aan. ‘Ik heb nu toch geen zere voeten meer.’ Ze roept een taxi aan en slaat een arm om Leïla’s schouder. Een achterafstraatje zonder veel verkeer. Ze waren liever met de gang geweest dan met z’n tweetjes. Ze voelen zich alleen. ‘Viet, zeg iets, ik kan niet tegen die stilte.’ Soms heeft Bambi het gevoel dat de stilte haar op de hielen zit. Als een kiezeltje in haar schoen, maar het blijft niet duren, het vervelende gevoel is meteen weer weg. Er hangt nu al fissa in de lucht, wat geknetter voor het losbarst. ‘We gaan loos, met de doekoe van die lijperd, we gaan voor driehonderd box feesten en ons amuseren. En we hebben nog geeneens getjapt. Ik heb honger, honger, honger, ik

rammel. En ik heb te veel champie gezopen, ik ben helemaal wasted als ik niet wat eet of ik bega nog een ongeluk of iets.' Leïla knikt ernstig. Bambi heeft gelijk, door de hele tijd met anderen bezig te zijn, zouden ze nog vergeten voor zichzelf te zorgen.